

телното отношение към чуждата вяра и втори път с решението на Стоян да стане хайдутин и в двубой с пашата да защити своята вяра.

Едва ли може да се говори за „нетолерантност“ отстрана на фолклорното съзнание спрямо другата вяра, чийто култов храм е обект на подигравки. Още повече, че става дума не за друга няква, а за чуждата „турска“ вяра, налагана насилствено във времето на робството. Времето, в което е налице пппрепокриване на етническо и верско, изразено в жизнения стремеж за запазване на „Хубава вяра българска“. И всъщност в това се състои и историзмът на тези песни - не в съхраняването на информация за конкретния исторически факт, а за общоетническата историческата ситуация на робство и по-конкретно за процесите на ислямизация в нея, с ясно и категорично оценъчно отношение.